

При реализации дистанционного обучения в настоящее время широкое распространение получили: обзорные лекции, дискуссии, анализ и разбор проблемных ситуаций, изучение текстов, тестирование, практические задания.

В реализации дистанционного обучения в Казахстане всеобщее одобрение получили электронные учебники и «Спутниковый канал дистанционного обучения - СКДО».

Дистанционное обучение может быть как базовым, так и дополнительным (для организации дистанционных курсов, конференций, олимпиад и конкурсов).

Дистанционное обучение это не аналог заочной формы, но позволяет учиться тремя способами: сетевым (через Интернет), телевизионно-спутниковым и портфельным. Самый эффективный считается телевизионно-спутниковая, когда обычными считаются телелекции (из лучших университетов мира), видеоматериалы, документы, слайды.

В качестве формы контроля при дистанционном обучении используются дистанционно организованные экзамены, собеседования, практические, курсовые и проектные работы.

Система контроля усвоения знаний, умения применять полученные знания должна носить системный характер. Для осуществления контроля дистанционного обучения должна быть создана единая система государственного тестирования.

Средняя оценка мировых образовательных систем показывает, что дистанционное обучение обходится на 50% дешевле традиционных форм образования за счет более эффективного использования и содержания существующих учебных площадей и технических средств, ориентированности дистанционного обучения на большое количество обучающихся.

Дистанционное обучение позволяет использовать мировые культурные и образовательные ценности, учиться под руководством опытных педагогов, повышать квалификацию и углублять профессиональные знания.

Литература:

1. А.Н.Щукин. Современные интенсивные методы и технологии обучения иностранным языкам. Москва, /Филаматис/, 2010
2. К.Т. Молдабекова. «Принципы дистанционного обучения» Материалы международной научно-практической конференции. 17.04.2009, Алматы, 2009
3. Е.С. Полат. «Некоторые концептуальные положения организации дистанционного обучения иностранному языку на базе компьютерной телекоммуникации». ИЯШ, 1998 №5
4. Л.В.Екшембиева. «Традиции и инновации в учебном процессе». Алматы, «Қазақ университеті», 2008

Шет тіліне дистанциялық нйрену

Сулейменова О.Я., Еленова А.К., Лозенко И.В.

Мақалада оқу үрдісінің инновациялық ұйымдастыруында жаңа коммуникациялық торларды пайдалану әдістері қарастырылған.

Remote training to a foreign language

Suleimenova O. Ja, Elenova A.K., Lozenko I.V.

This scientific article deals with the innovational form of studying process organization with computer television communicational networks use – the remote study.

ҚАЗІРГІ ДЕНСАУЛЫҚ САҚТАУ ЖНЙЕСІНДЕГІ ҚАЗАҚ ТІЛІНІҢ ЖАҒДАЙЫ ТУРАЛЫ ПІКІР-ОЙЛАР

Сарсембаев Қ.Т., Ашимов А.А., Әскенбай З.М.

С.Ж. Асфендияров атындағы Қазақ Ұлттық Медицина Университеті, Алматы қ.

Кейінгі кезде қазақ тілінде шығып жатқан оқулықтар мен оқу құралдарында үйлесімсіз ұғымдар, құлаққа қонымсыз атаулар, белгілі терминдер мен түсініктердің әр алуан түрде айтылулары сияқты олқылықтар қазақ тілінде емес, орыс тілінде жазылғандардың аудармасының нәтижесі болуы мүмкін деген ойда қаламыз. Себебі, оларды сәзбе-сәз аударғандықтан кейбір сәздердің мағынасы түсініксіз, оқыған адам шатасады.

Қазақ сәздерінің жазылуы мен айтылуының арасында жер мен көктей айырмашылық бар екенін көптеген ғалымдар айтып та, жазып та жүр. Қазақ тілінің дыбысталу заңдылығына икемделмегендіктен, медицинада кездесетін сәздерге қосымша жалғауда алақұлалық кездесіп жүргені сол себепті. Ол үшін қазақ орфографиясына түбегейлі өзгеріс ену қажет сияқты.

Сондықтан, медицина саласында ұлттық ғылыми атауларды реттеу біздің болашақ мамандарымызды қазақ тілінде оқытып, қазақша жазуға бейімдеуде көптеген жеңілдіктер әкеледі. Себебі, соңғы кезде қазақ халқының саны кәбейіп, табиғи сұранысының ұлғаюына байланысты қазақ жастарының, қиындығына

карамастан, медицина ғылымына деген қызығушылығы байқалады. Сол себепті бұл мәселенің маңыздылығы артып отыр.

Осыған орай, соңғы жылдары С.Ж.Асфендияров атындағы Қазақ Ұлттық медицина университетінде термин жасау мәселесімен шұғылданатын, әрі ғылыми-зерттеу жұмыстарын жүргізетін Медициналық термин орталығында белгілі оқымысты-медиктердің қатысуымен теориялық және клиникалық пәндердің орысша-қазақша терминдерінің компьютерлік қоры жинақталған.[6,3]

1995 жылғы 30 тамыздағы Қазақстан Республикасы Конституциясының 7-бабында «Қазақстан Республикасында мемлекеттік тіл – қазақ тілі» деп атап көрсетілген. Сол Конституцияға сүйене отырып, 1997 жылдың 11 шілдесінде қабылданған № 151-І «Қазақстан Республикасындағы тілдер туралы» Заңның 4-бабында: «Мемлекеттік тіл – мемлекеттің бүкіл аумағында қоғамдық қатынастардың барлық саласында қолданылатын мемлекеттік басқару, заң шығару, сот ісін жүргізу және іс қағаздарын жүргізу тілі. Қазақстан халқын топтастырудың аса маңызды факторы болып табылатын мемлекеттік тілді меңгеру – Қазақстан Республикасының әрбір азаматының парызы. Үкімет, өзге де мемлекеттік, жергілікті әкілетті және атқарушы органдар Қазақстан Республикасында мемлекеттік тілді барынша дамытуға, оның халықаралық беделін нығайтуға, Қазақстан Республикасының барша азаматтарының мемлекеттік тілді еркін және тегін меңгеруіне қажетті барлық ұйымдастырушылық, материалдық - техникалық жағдайларды жасауға, қазақ диаспорасына ана тілін сақтауы және дамытуы үшін кәміл көрсетуге міндетті» деп көрсетілген. Осыларға сүйене отырып, және Қазақстан Республикасы Үкіметінің 2003 жылғы 9 сәуіріндегі «Үкіметтің 2010 жылға дейін мемлекеттік тілді мекемелерде енгізу және қалыптастыру бағдарламасы туралы» қаулысы күшіне енгеннен бастап, барлық оқу сабылары қазақ тілінде жүргізіліп, нәтижесінде мамандар қазақ тілінде іс жүргізуге дайын болып шығып келеді. Бірақ, бүгінгі күні тәжірибелік денсаулық сақтау жүйесіндегі емдеу мекемелерінде іс жүргізу әлі де орыс тілінде жүргізілетіндіктен оқудың барлық белестерін қазақ тілінде өткен дәрігерлер дипломын алғанымен, маман ретінде қазіргі уақытта сұраныссыз қалып отыр. Осы дайын мамандардың талап етілмеуі және әмірде қолданылмауы, тәжірибелік денсаулық сақтау жүйесінің қызығушылығы жоқтығының артында олардың өздерінің қазақ тілін білмейтіндігі жатқан жоқ па деген ойға алып келеді. Себебі, кәбінде емдеу мекемелерінің басшылары өздері қазақ тілін жетік меңгермегендіктен тіл мәселесіне ат үсті қарайды. Мұндай кәзқарас қазақ тілінің тәжірибелік денсаулық сақтау жүйесіне ойдағыдай енуіне кәп кедергі жасайды. Бұл мәселенің маңыздылығын дұрыс түсінбегендіктен емдеу мекемелерінде қазақ тілін заңға сәйкес енгізу тек науқаншылыққа алып келеді.

Мемлекеттің бұл бағытта кәп жылдар бойы жұмсаған қаншама қаржысы, орта және жоғарғы оқу орындарының жоғары мамандандырылған профессорлық – оқытушылар құрамының осы жылдар бойы тәккен тері, дайындалған мамандардың жігері босқа кетеді. Бәрінен де жас мамандардың тағдыры, олардың ана тілінің болашағына деген сенімі, халқымыздың денсаулығын қорғауға берген антының құнының жоғалуы мен жұмыс істеуге деген ықпалының жойылуы қиын болып тұр. Себебі, бұл мамандар ешкімге керексіз, іске жарамсыз болып қалды. Енді оларға ана тілінде соншама жылдарда алған білімдерін ысырып тастап, медицинаны қайтадан орыс тілінде үйренуден басқа амалдары қалған жоқ. Оларды осылай жасауға қазіргі заманда денсаулық сақтау жүйелерінде отырған шенеуніктер мәжбүрлеп отыр.

Әділеттілігін айту керек, кейбір емдеу мекемелерінде ғана медициналық құжаттар қазақ тілінде жүргізіледі. Бірақ, бұл формальді түрде ғана. Әйткені, бұл үрдіс әдістемелік құралдарды әндеу, арнайы медициналық терминология, қазіргі нанотехнологиялардың ғылыми қорытындыларымен бірге жүрмейді және аймақтық сипатта болады.

Үкіметтің әмірлік маңызы бар және қажетті шешімін іске асыру үшін бұл мәселеге формальды емес, радикалды және ғылыми әдістемелік түрінде қарау қажет. Науқаншылықтан арылы отырып, әр емдеу мекемелерінде және барлық оқу орындарында медициналық құжаттарды таза қазақ тілінде жүргізу керек. Немесе бір бәлімшеге қазақ тілін жетік білетін мамандарды шоғырландырса олардың жұмысы алға басар еді. Бұл мамандарға, қызметкерлерге мемлекеттік тілді меңгергені үшін қосымша тәлемәкі тағайындаса олардың қызығушылығы артар еді.

Бастапқы белестерде мұндай бәлімшелерді медициналық колледждер мен жоғарғы оқу орындарының клиникалық базаларында ашқан орынды. Бұл ғылыми анализ және тәжірибелік денсаулық сақтау жүйесіне қазақ тілін енгізу үрдісін негіздеуге, медициналық терминологияны, әдістемелік нұсқауларды әндеуге қажет. Ол үшін жоғарғы оқу орындарының бағытталған (профильді) кафедралары осы бәлімшелердің базаларында студенттерді дайындау мен оқытуды міндетті түрде қазақ тілінде жүргізу керек.

Келесі белестерде бұл кафедралар мен бәлімшелер тәжірибелік денсаулық сақтау жүйесінде қазақ тілінде дайындау мен дәрігерлердің мамандықтарын жетілдіру үшін дайын клиникалық базалар болар еді.

Қолданылған әдебиеттер:

1. Қазақстан Республикасының «Қазақстан Республикасындағы тілдер туралы» Заңы, 11 шілде, 1997 жыл, № 151-І.
2. Қазақстан Республикасы Үкіметінің «Үкіметтің 2001 – 2010 жылдары мемлекеттік тілді мекемелерде енгізу және қалыптастыру бағдарламасы» туралы Қаулысы, 9 сәуір, 2003 жыл, № 344.
3. Әйтпенбетов Б. Маманның алтын әзегі ана тілі (Болашақ дәрігерлерді даярлаудың кейбір мәселелері, Денсаулық, 1993 жыл, № 1, 6-7 бет).
4. Шарманов Т. Қазақ үшін ең сенімді капитал – қазақ баласы (Академикпен әңгімелескен Г.Садырқызы, Егемен Қазақстан, 2005 жыл, 12 қазан).

5. Қазақ Ұлттық медицина университетінің хабаршысы, Алматы, 2006 жыл, № 2 (32), 132-133 бет.

6. Медицина білімі – мемлекеттік тіл аясында (Республикалық ғылыми-практикалық конференция материалдары, Алматы, 2009 жыл, 3 жел-тоқсан, 3-4бет).

О месте казахского языка в современной системе здравоохранения

Сарсембаев Қ.Т., Ашимов А.А., Ыскенбай З.М.

В статье рассматриваются вопросы внедрения государственного языка в практическое здравоохранение, а также предлагаются пути разрешения данной проблемы.

About a place of the Kazakh language in modern system of public health services

Sarsembaev K.T., Ashimov A.A., Oskembai Z.M.

The problem of introduction of state language to the practical health service is considering in this article as well as ways of solving it.

ИННОВАЦИОННЫЕ МЕТОДЫ И ФОРМЫ РАБОТЫ В ОБУЧЕНИИ ЯЗЫКУ СПЕЦИАЛЬНОСТИ

И.В. Юсупова

Казахский Национальный Медицинский Университет им. С.Д. Асфендиярова, г. Алматы

В статье «Инновационные методы и формы работы в обучении языку специальности» рассматривается вопрос об инновационных методах и формах обучения русскому языку вязыковых вузах. Особое внимание автор уделяет инновационным «технологиям обучения», применение которых способствуют интенсификации, следовательно, и оптимизации всего учебного процесса.

Обучение языку в неязыковом вузе имеет практическую направленность, целью которой является формирование, развитие и совершенствование навыков речевой коммуникации в условиях учебно- профессиональной сферы общения. Личностно-ориентированный принцип организации учебного процесса, основанный на активизации интеллектуального и творческого потенциала обучаемых, позволяет реализовать цели и задачи курса русского языка посредством применения инновационных методов и приемов обучения. При этом активизация учебного процесса, направленная на достижение состояния активности обучаемых и их пребывания в таком состоянии на протяжении всего занятия, в значительной степени способствует интенсификации и повышению эффективности процесса обучения. Активизация обучения благоприятствует максимально возможному увеличению объема прорабатываемого на занятиях материала и обеспечению прочности его усвоения за единицу времени. Важнейшим методическим фактором интенсификации, следовательно, и оптимизации учебного процесса справедливо считается применение инновационных технологий, насыщенных приемами и формами работы, которые требуют от обучаемых активизации речемыслительной деятельности.

Усиление эффективности активизации, а, следовательно, и качества обучения, достигается за счет специальной организации учебного материала, концентрации языкового и речевого материалов, использования особых приемов по их введению и закреплению, организации условий группового взаимодействия в общении, а также за счет мобилизации и продуктивного использования потенциальных возможностей обучаемых анализировать, рассуждать, делать выводы, обобщать, детализировать, размышлять, систематизировать, классифицировать и т.д. Создание адекватной учебной мотивации имеет немаловажное значение для повышения качества обучения. Осознанно-мотивированный подход к изучаемому материалу позволит обеспечить повышение уровня качества обучения. Рассмотренные выше понятия соотносятся между собой как цель и средство: активизация является средством для интенсификации, а эффективность становится целью для оптимизации учебного процесса.

Известный специалист в области методики преподавания языка А.Н. Щукин рассматривает понятие «метод» в трех аспектах: 1) общеметодологическом (метод как средство познания, способ изучения действительности); 2) общедидактическом (метод как система взаимосвязанных действий преподавателя и обучаемых, обеспечивающих усвоение содержания образования); 3) частнодидактическом (собственно методическом) – метод как направление в обучении языку, определяющее стратегию учебной деятельности преподавателя и учащихся. [1]

Общедидактические методы обучения являются достаточно универсальными. К их числу относятся методы объяснения нового материала, закрепления и контроля знаний студентов. Эти методы классифицируются на основании разных признаков: источник получения знаний (слово преподавателя, беседа, работа с текстом и т.д.), степень и характер участия обучаемых в процессе обучения (активные, пассивные и т.д.), способ работы обучаемых (устные, письменные, индивидуальные, групповые и т.д.)

В настоящее время наибольшее распространение получила классификация общедидактических методов, основанная на детальном подходе к обучению. В этой связи выделяют: 1) методы, обеспечивающие овладение учебным предметом (словесные, наглядные, практические, репродуктивные, проблемно-поисковые, индуктивные); 2) методы, стимулирующие и мотивирующие учебную деятельность (ролевые игры, учебные дискуссии).